

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 111 - Any III - Epoca III

Barcelona, 19 d'Agost de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Després de la vaga del Ram de Construcció

La traïció de la C. N. T. al proletariat català

A tots els treballadors:

Indignació ben pagada

D'ençà molt de temps el poble té ja catalogat «El Diluvió» com el diari de l'aventura, del «chantage», del joc brut universal. Es per això que aquest mateix poble, a la lectura dels dos darrers editorials d'aquell diari a la posició dels socialistes, ha somrigut maliciosament puix darrera d'ells hi ha sentit ben clar i distint un característic soroll metàl·lic.

L'editorialista d'«El Diluvió» potser guardava la il·lusió que nosaltres recolliríem aquests editorials i ens enfadaríem d'allò més i gastaríem tinta i paper per contestar-los punt per punt. No li donarem aquest gust. Seria considerar els nostres lectors i adhoc els lectors d'«El Diluvió» com excessivament cretins. Puix com acabem de dir, el soroll metàl·lic és massa clar. Basta només girar «El Diluvió» del dia 16 — el que duia el darrer, per ara, d'aquests editorials — i comprendre moltes coses. Son sis, només, els anuncis d'específics—tres d'ells a gran tany—els que publica a la darrera pàgina. Sense comptar els que publica a les interiors. «El Diluvió» és el diari dels «curanderos», dels «curalotodos», és la clauvera on es recullen tots els tòrbols especuladors de la salut pública. I de tantes altres especulacions!

Per altra banda és ben curiosa la indignació que avui gent «El Diluvió» contra nosaltres, si es compara amb la sollicitud i la veneració que no fa gaire setmanes encara sentia en presentar-nos com l'únic partit que interpretava els interessos del poble contra els aventurers del Banc de Catalunya. Curios, però no sorprenent, per a qui coneix el joc brut d'aquest diari, sempre a sou del millor comprador. A «El Diluvió», per clares raons polítiques, li interressava aleshores encarar-nos amb l'Esquerra per combatre-la i desprestigiar-la. I atívia la nostra minoria contra el senyor Coromines, sense veure que la nostra minoria no necessita atiaments de ningú per complir el deure que li assenyalava el Partit.

Però, després del senyor Coromines ha tocat el torn als fabricants i comerciants d'específics. I el contentament d'«El Diluvió» s'ha transformat en irritació i rabietat. Car tocant la immoralitat dels específics es tocava la immoralitat de la pròpia vida d'«El Diluvió».

I aleshores han obert la caixa dels trons contra nosaltres. Primer, atacant el Partit Socialista Espanyol per col·laboracionista en el Parlament de la República. Després, atacant la Unió Socialista de Catalunya per oposicionista en el Parlament de Catalunya. I sempre omplint de grassa satisfacció a la burgesia reaccionària i cavernària, que obre de gust les seves bosses per pagar aquells que amb tanta conseqüència la serveixen.

TREBALL

DIARI DE LA U. S. C.

Llegim amb profunda alegria, en «El Progreso» del dia 12, aquest pintoresc entrefilet.

Señor Presidente del Parlamento de Cataluña:

Entre los diputados que integran esa Cámara, hay uno, Juan Comorera, que debe ser declarado incompatible por razones de moralidad. La inmunidad parlamentaria le sirve de cobarde amparo para calumniar. Ningún Parlamento del mundo toleraría la convivencia con un sujeto de esa clase.

Tenim entès que el senyor Casanoves, profundament emocionat per aquesta súplica, està gestionant la substitució del company Comorera pel senyor Emillano Iglésias, excel·lent representant de la moralitat parlamentària i de la conseqüència radical.

Afirmacions preliminars

Fa temps que la Unió Socialista de Catalunya ve afirmant que la «Confederación Nacional del Trabajo» és un organisme antagònic amb els interessos de la classe treballadora. Totes les qüestions que planteja semblen fetes expressament per a ésser perdudes d'una manera lamentable. La tàctica que invariablement adopta —l'acció directa—, fa l'efecte que es proposa, per damunt de tot, esgotar les reserves d'adhesió i d'entusiasme que el proletariat de Catalunya ha donat repetides proves de posseir quan es tracta de lluitar per quelcom d'emancipador que interessi els seus atributs d'homes i d'assalariats.

Un observador imparcial que no conegués les nostres coses i que contemplés l'actuació faista de la C. N. T., arribaria a la conclusió, que els seus propòsits, són els de sotmetre la classe obrera, esgotada per les privacions i per la misèria, a un estat d'escepticisme eixorc o de desengany desesperançador, per tal que la burgesia pugui explotar-la amb major refinament i amb major impunitat. Totes aquestes afirmacions que alguns per esperit atàvic, consideraran excessives o a tot estrigar admetran que l'actuació desastrosa de l'organisme sindical faista és més filla de la incomprensió de l'actual moment històric que de la mala fe dels seus dirigents, nosaltres no sols les mantenim sinó que denunciem i afirmem que la vaga del Ram de la Construcció ha posat en tota evidència que la F. A. I. traïx d'una manera conscient i deliberada els interessos de la classe treballadora.

Antecedents

Al mes de març d'enguany, el Sindicat de paletes i manobres adherit a la «Unió General de Treballadors de Catalunya», va presentar unes bases de treball per a la seva discussió i aprovació, a la mesa del Jurat mixt de les indústries de la construcció, i obres públiques. En aquestes bases, entre altres millores de caràcter moral i professional, quedaven reglamentades d'una manera inequívoca les hores perdudes per causa del mal temps; es reclamava la jornada de set hores i a més s'hi consignava una escala de jornals.

La burgesia de la construcció es donà compte tot seguit del perill que representava el que aquelles bases fossin aprovades pel Jurat mixt, car la força legal que tenen els acords d'aquests organismes obliga els patrons a complir-los, mentre que els acords amb la C. N. T., com que per la seva falta de serietat no obliguen a res, es poden burlar sempre que convingui, com de fet així passa.

Per contrarrestar l'acció dels obrers de la U. G. T. catalana, els burgesos, en ús del seu dret, per defensar els seus interessos de classe en front dels del proletariat encarregaren als patrons senyors Pallàs i Gamandé, Sirvent, Joan Pamies, Jaume Agustí, Martí Comanala, Salvador Crivillés i d'altres, la celebració d'una reunió en la qual s'acordà per indicació del senyor Agustí i a proposta del senyor Crivillés, valer-se de la C. N. T., fent-la intervenir en la qüestió, a fi de pertorbar les deliberacions del Jurat mixt i d'aquesta manera impossibilitar tot acord sobre les bases presentades pels companys de la U. G. T.

L'encarregat de posar-se en contacte amb l'organització faista fou el patró Jaume Agustí, qui es veu que d'ençà que fou regidor de la dictadura té molt bones relacions, i el dijous dia 30 de març va tenir un sopar entrevista al restaurant Can Joan, de la Rambla de Santa Mònica, amb en Sanz, ex-president del Sindicat del Ram de la Construcció de la C. N. T.

No fóra gens estrany que en aquesta entrevista, per l'esperit de classe de l'un, per la inconseqüència de l'altre, i ambdós per odi als jurats mixtos, es planejés, disressat de moviment vaguista, el lock-out que ara s'acaba de liquidar. El fet que pocs dies després la C. N. T. convoqués assemblea per anar precipitadament a l'aprovació d'unes bases que per endavant es veia que la burgesia no admetria ni podia acceptar sense anar acompanyades d'una política municipal d'expropiació i urbanització general i higienització de la vivenda, ens portà a nosaltres el convenciment que en aquella entrevista es ferén indicacions sobre la conveniència d'aquesta vaga cruenta que de les divuit setmanes que ha durat se n'ha sostingut vuit, almenys, per les estagues i les pistoles de la F. A. I. i els sentiments egoistes i despòtics de la burgesia, tot combinat amb l'amalgama infecta de llur conxorxa criminal. I si al final algunes millores s'han obtingut cal reconèixer que ha estat gràcies a l'actuació enèrgica del Sindicat de paletes i manobres de la U. G. T. el qual no volgué deixar de discutir les bases al Jurat mixt, passant per damunt de la coalició establerta entre el President del Jurat, la burgesia i la F. A. I. i de les seves maniobres, millores que, sense ni un dia de vaga, sense la pèrdua de cap jornal, sense les privacions i les llàgrimes que han costat, també s'haurien aconseguit, com els companys de la fusta han aconseguit les seves.

Actuació

No anem a entretenir-nos a analitzar detalladament l'actuació de la C. N. T. en aquesta vaga, car des del plantejament de les bases amb la demanda de la jornada de 6 hores, feta en forma barroera i sense cap anàlisi previ de les circumstàncies, sols per la necessitat de donar satisfacció als companys d'aquells oficis que amb

raó no veien els motius pels quals se'ls obligava a intervenir en el conflicte, tota vegada que ells estaven en millors condicions de treball que les consignades en les bases presentades pel Comitè en l'assemblea del dia 2 d'abril fins els procediments sistemàticament violents per a mantenir una vaga que no es podia sostenir de cap altra manera, procediments tolerats de manera incomprensible per unes autoritats faccioses que pactec sistemàticament amb gent que del viure fora de la llei n'ha fet el seu més preuat motiu d'orgull, tot ha estat una jugada infame on els baixos interessos de la patronal i les dament servits per la F. A. I., qui ha posat a l'abast de les urpes de la primera i a la incapacitat de les segones, els drets i els interessos més respectables dels obrers de la construcció.

A fi d'acabar de completar aquesta maniobra i donar-li categoria de criminal, s'han produït dos morts, un dels nostres, el malaguanyat company Francesc Llagostera, assassinat pels pistolers de la C. N. T., crim que per vergonya de tota aquesta carcaça de la justícia burgesa que té la pretensió d'ésser una cosa respectable i tenir-ho tot previst, encara resta en la impunitat.

I finalment, l'excursió recreativa que uns quants exherita van fer a Madrid amb l'amenaça grotesca, comparada a la de l'«mano de la venta», de declarar la vaga general del ram de la construcció a tota Espanya, atiant alhora l'instint anticatalà, que és l'anímata que els aguanta, declarant amb tons olímpics i gestos melodramàtics, el boicot als productes per a la construcció fabricats a Catalunya.

Per fi s'ha acabat el conflicte de la construcció; es veu que la burgesia ja ha imposat una suficient contribució de fam i de dolor als treballadors de la construcció, com a venjança per les bases de treball que sap que els paletes i manobres conscients, estan disposats a fer-les-hi complir.

Resultats

Com han acceptat retornar al treball els panegiristes de l'acció directa per damunt de l'acció intel·ligent? Fem un petit anàlisi de les bases obtingudes per la C. N. T. i comparant-les els treballadors amb les obtingudes per la U. G. T. sense haver sacrificat als seus afiliats a divuit setmanes de fam i de misèria.

Els treballadors ja es faran els mateixos totes les deduccions que aquest anàlisi els suggereixi i podran comprovar el cinisme dels «comunistes libertarios», que arriba al grau d'atribuir a la seva tàctica l'obtenció de millores que han estat guanyades pels socialistes i la U. G. T. en la seva doble acció política i sindical i que d'ençà l'any 1931 són ja llei de la República. El que passa és que els «libertarios», submergits en el seu pòsit d'odis i enveges, amb l'excusa de no voler atendre's a les lleis, silenci i escamotegen, amb gran satisfacció de la burgesia, molts dels drets reconeguts a la classe obrera en virtut de les lleis proposades, defensades i obtingudes pels diputats socialistes a les Constituents espanyoles.

Anem ara a la comparació de bases. En la base primera de la C. N. T. es diu: «En tots els locals de producció, obres i tallers, el patró s'obliga a tenir els mitjans necessaris en tot el que fa referència a higiene i a complir els preceptes de seguretat dels obrers en el treball».

Un castellà humorista diria així: *gracias señor elegante. L'article 246 del Codi de treball vigent, en el seu capítol V, disposició 1.ª, consagra a fixar els deures dels patrons per la previsió d'accidents en el treball, diu textualment: «Los patronos tienen el deber de emplear todas las medidas posibles de seguridad e higiene del trabajo, en beneficio de sus obreros», i en la disposició tercera diu encara més: «Son también obligatorias las disposiciones preventivas de accidentes que se disten en lo sucesivo y las modificaciones a que dieren lugar los progresos de las ciencias y de los procedimientos de trabajo y fabricación». Total, que els faistes fan veure que han aconseguit i els burgesos fan veure que han cedit unes disposicions legals actualment vigents, i que si els treballadors no haguessin estat enganyats ja faria bon temps que es complirien.*

Base segona de la C. N. T.: «La setmana de treball serà de 44 hores setmanals». Com es pot veure, de la jornada de 6 hores que es reclamava, que són 36 setmanals, a l'obtenció de 44 hi va una grossa diferència; per altra banda l'obtenció d'aquesta millora no es pot atribuir a la C. N. T. per quan si d'acord amb la patronal no haguessin sabotejat el fall del Ministeri del treball, faria ja cinc setmanes que es farien les 44 hores. Ara bé; el que no sabem és el que diran els picapedrers, els pintors, els guixaires, els estocadors i tots aquells altres oficis que ja feien la jornada de set hores abans de les divuit setmanes de vaga.

Diuen les bases acceptades per la C. N. T. que «els oficis que facin una jornada inferior a la de 44 hores setmanals els serà augmentada una pesseta per jornada». Dir això d'aquesta manera, sabem prou per experiència que és no dir res. Amb qualsevol combinació de personal que provoqui la burgesia queda anul·lada aquesta pseudo-millora; en un moment de crisi de treball com el que vivim, i tenint en compte que cap dels oficis afectats per aquesta disposició, excepte els pintors de la U. G. T., tenen les bases aprovades pels Jurats mixtos i

(Passa a la pàg. 2)

El Sr. Coromines fuig d'estudi

L'actitud del Conseller de Justícia senyor Coromines, davant la interpellació del nostre company ha estat totalment anormal. Mai, potser, en la història parlamentària s'havia donat un cas semblant de deserció dels deures d'un home de Govern davant les interpellacions dels seus adversaris com el que ara ens ha donat el senyor Coromines. Sembla com si aquest senyor, absolutament desmoralitzat davant l'ènergica envestida de la nostra minoria i incapaç de contrarrestar els nostres enèrgics arguments, tingui la il·lusió que simulant indisposicions afers urgents, la nostra minoria fastigada deixarà córrer l'afer i deixarà en tranquil·litat a jutges i a magistrats i a llur protector.

Per si així fos, el company Comorera cuità de fer divendres passat, dia que es tancava el Parlament i després d'esperar debades tota una setmana que el senyor Coromines s'acostés pel Parlament, per tal de poder reprendre la interpellació, aquestes declaracions que reproduï una part de premsa barcelonina:

«He de donar estat públic a la meua protesta contra les perllongades absències del senyor Coromines, puix que degut a elles va retardar-se per molts dies la meua anunciada interpellació, i una vegada començada la desatenció en deixar en suspens aquest afer».

Aquestes absències, sumades a les manifestacions fetes pel conseller, semblen demostrar que el poder dels jutges és encara més puixant del que supòvem, i que intenta sobreposar-se a la voluntat popular.

Amb tot, la interpellació queda en peu, i així que la Cambra repregui les seves tasques els diputats socialistes plantejarem novament la qüestió, agreujada per les noves denúncies que aportarem a l'afer i que possiblement tampoc convenceran el senyor Coromines.

M'he proposat demostrar que les majors sancions no han de recaure sobre els funcionaris auxiliars, als quals el conseller qualificà de pàries, sinó sobre els secretaris, relators, jutges i magistrats, sense excloure el president de l'Audiència.

Nosaltres no ens donaríem per satisfets amb l'eliminació d'uns quats pàries. Pretenem que la investigació que es porta a cap arribi a les altes esferes judicials, ja que no són sols els pistolers els que resten impunits; hi queden també els capitostots de l'alta banca. Fins a aquests entenem que ha d'arribar l'acció de la Justícia.»

La nostra campanya sobre el preu dels específics

Continuant la campanya iniciada per la nostra minoria per a la reducció dels preus dels específics, el company Comorera donarà a les Cooperatives de consum de Sans les següents conferències:

Dissabte, 19 d'agost, a les deu del vespre, a la Cooperativa de Consum «L'Empar de l'Obrer» (Premià, 13-15): *Impressió personal sobre les especialitats farmacèutiques.*

Dijous, 31 d'agost, a les deu del vespre, a la Cooperativa de Consum «La Llealtat Sansenca» (Olzinelles, 31): *La moralitat professional en les especialitats farmacèutiques.*

Dijous, 7 de setembre a les deu del vespre, a la Cooperativa de Consum «La Nova Obrera» (Guadiana, 22): *El preu de les especialitats farmacèutiques receptades en certs dispensaris gratuïts.*

Dijous, 14 de setembre, a les deu del vespre, a la Cooperativa «Model del Segle XX» (Rolanda, 18): *Els abusos de què són víctimes principalment els obrers amb els específics de combinació (anomenats, en l'argot professional, de «timoteràpia».)*

A la pàg. 4: Carta oberta al President de la Generalitat, de Joan Comorera

TREBALL
necessita
200.000
Pessetes
Per quantes
t'has subscrit?

Davant la Conferència Socialista Internacional

Al «Palais de la Mutualité» de París tindrà lloc el proper dilluns la inauguració de la Conferència Socialista Internacional, que havia d'haver-se celebrat aquesta darrera primavera i que que fou ajornada davant els esdeveniments d'Alemanya.

L'ordre del dia d'aquesta Conferència conté aquests punts capitalissims:

1. L'actitud de la Internacional en el cas que, a pesar dels seus esforços, arribi a esclatar una guerra, una guerra general.

2. El problema de la unitat de les forces obreres, l'escisió de les quals, després de la guerra, ha tingut conseqüències nefastes per al Socialisme.

3. La qüestió de la presa del poder, que abans no tenia més que un interès llunyà, però que avui es planteja en una lluita de velocitat entre el feixisme i el Socialisme o el comunisme, d'una manera dramàticament actual.

Malgrat l'interès vivíssim i actual d'aquest ordre del dia fixat ja des de l'estiu de l'any passat, és possible que davant el desenvolupament dels fets a Alemanya, la Conferència s'ocupi, principalment, de la tàctica i de l'estratègia dels partits socialistes davant dels avenços del feixisme i del racisme; dels mitjans adequats per a combatre la pesta bruna o negra, i com a qüestió fonamental, la de saber si en llur esforç per la conquesta del poder polític, els partits socialistes—als països on la democràcia no ha estat suprimida—han de romandre fidels als mètodes democràtics, o, pel contrari, prendre qualsevol dels mètodes de força, de presa insurreccional del Poder, dels quals els bolxevistes foren els primers, en 1917, a donar l'exemple.

En tractar sobre un pla internacional aquest darrer punt, la Conferència socialista no farà altra cosa que fer-se eco de les discussions plantejades en el si de cada partit nacional, principalment en aquells països en què s'han iniciat ja els germens del feixisme i que es hora ja que arribin a una resolució final, resolució que podrà ésser precipitada i determinada per la Conferència internacional. Aquesta circumstància dona a la Conferència de París un relleu excepcional i de la màxima transcendència per al futur del moviment socialista.

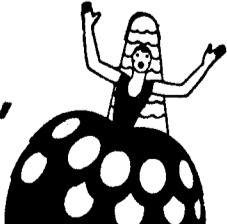
A tal efecte, convençuts del gran valor educatiu que les discussions de París tindran per als nostres militants, el proper número de JUSTICIA SOCIAL destinarà una gran extensió a la ressenya i comentari de les deliberacions d'aquesta transcendental conferència.

Electricitat
INSTAL·LACIONS ELECTRIQUES
TELEFONS I PARALLAMPS
MATERIALS DE PRIMERA QUALITAT A CASA DEL COMPANYY
JOSEP PLANA
PASSEIG DE GRACIA, 122
TELEF. 79048

MARIA ARTIACH!

Una Maria diferent

Paquet
200grs.,
UNA
PESETA

Aliment
poderós,
torrat
perfecte

LA BONA GALETA

Posicions equivoques

De nou els carrers de Barcelona s'han vist tacats de sang humana. Aquesta vergonya que semblava del tot extingida, reapareix amb les mateixes característiques d'abans de la dictadura, encara agreujada per la indignant protecció que als terroristes atorguen certs homes que exerceixen alts càrrecs en l'administració de la nostra ciutat.

Si indignant és la inhibició de les autoritats, ho és molt més encara la conxorxa establerta entre la F. A. I. i certs homes representatius del partit que avui governa a Catalunya.

Ja ens ocuparem temps enrera, en un article aparegut en aquestes mateixes planes, de la forma com l'ex-ober fideuer i avui burgès i diputat sobrerista, ajudava, sempre que podia, elements faistes a fer fracassar les lleis que afavoreixen la classe assalariada, ultra fer alliberar terroristes malgrat haguessin estat agafats infraganti. Avui hem de fer remarcar la protecció descarada que atorga als faistes l'ex-metge i baillat barceloní senyor Aiguader.

Molts casos podríem citar de coneguts anarquistes que després d'haver dit mal de tots els polítics, i en especial dels de l'Esquerra, avui són empleats a l'Ajuntament per la voluntat del gran hipòcrita que encara fa d'alcalde de la nostra ciutat.

Donar, doncs, protecció, a costa dels contribuents, als qui s'entesten a fer la vida impossible als ciutadans, és una befa de mal gust feta a la ciutat i també a la pròpia Esquerra, ja que sabem bé com a la mateixa hi ha elements sans que els causa repugnància aquesta semblant manera de procedir.

Sobretot, però, a qui es fa, no ja una befa, sinó una traïció ben manifesta és a aquells joves—al nostre entendre equivocats, però la bona fe dels quals reconeixem—militants de les joventuts d'Esquerra. La traïció que els Aiguader, Barrera i companyia fan a les joventuts s'agreuja encara si recordem que de no haver estat elles, ni Barrera cobraria mil pessetes al mes per anar unes quantes vegades al parc, ni el gran acaparador de càrrecs retribuïts fóra a hores d'ara primer magistrat de Barcelona.

Recordeu a tal efecte com cap home de l'Esquerra, àdhuc el vell Macià, no podia parlar en públic sinó era amb l'ajut de les joventuts avui traïcionades i befaades pels seus líders.

Es vergonyós i immoral que s'obligui a la ciutat a mantenir els que la deshonren als ulls del món amb els seus crims. L'Aiguader no té dret a posar més els peus a la Casa de la Ciutat per la protecció palesa que atorga als que empren tots els mitjans per ensorrar Barcelona. Si l'Aiguader vol donar protecció als homes de la F. A. I. que ho faci amb els seus cabals, que prou en té, però ni ell ni ningú té dret a obligar la ciutat a fer viure els seus botxins.

Tot això que ens ocupa és molt propi d'un partit burgès. Barcelona està ja acostumada a presenciar immoralitats dels seus administradors i continuarà estant-ho mentre no hi hagi un fort partit socialista que pugui impedir els partits burgesos a fer el que els vingui de grat amb els interessos del poble.

ADOLF SIMO

El Congrés de la Federació Sindical Internacional

El darrer dia de juliol van reunir-se a Brussel·les els delegats de les Centrals Sindicals que formen la Federació Sindical Internacional.

Aquesta organització és la sola força obrera que existeix en el món en el terreny sindical. Ultra les Centrals sindicals adherides, cal comptar els nuclis nacionals simpatitzants o movent-se per la mateixa tàctica. La Federació Sindical Internacional englobava, abans de la desfeta dels Sindicats alemanys, més de 26 milions, entre adherents i simpatitzants.

Podem oferir la llista següent (creiem que amb tota exactitud, ja que fins ara no hem vist dades que la modifiquessin), dels països adherits amb les seves xifres d'effectius:

Espanya, 1.000.000; Anglaterra, 6 milions 400.000; França, 500.000; Bèlgica, 720.000; Dinamarca, 250.000; Iugoslàvia, 25.000; Letònia, 26.000; Luxemburg, 27.000; Holanda, 210.000; Noruega, 127.000; Àustria, 1.000.000; Polònia, 403.000; Suècia, 260.000; Suïssa, 220.000; Txecoslovàquia, 822.000; Canadà, 260.000; Perú, 20.000; Àfrica del Sud, 60.000.

A Alemanya podien considerar-se més de 8 milions d'adherents i 2 milions a Itàlia. Afectes a la Federació Sindical Internacional i responen poc més o menys a la mateixa tàctica es troben la Federació Americana del Treball, la C. R. O. M. de Mèxic, forts nuclis sindicals a l'Argentina, a l'Uruguai, a l'Índia anglesa, a Irlanda, a Nova Zelàndia; amb una xifra de gairebé 6 milions d'obriers organitzats en aquests països.

A l'obertura del Congrés va assistir-hi Vandervelde, per la Internacional Obrera Socialista. Tant aquest orador com els altres delegats, de bell principi van coincidir en que les tasques principals del proletariat, tan per mitjà dels seus òrgans de defensa econòmica com pels de defensa política, consistien en assegurar les condicions de desenvolupament normal de lluita dels règims democràtics.

Es de remarcar la proposició dels delegats francesos, acceptada pel Congrés, protestant contra les persecucions que sofreixen a Alemanya els representants obrers. Per a l'aprovació d'aquesta protesta la Federació Sindical Internacional es col·loca en un pla de lluita revolucionària contra el règim hitleria.

A aquest respecte Holanda va pre-conitzar una concentració de totes les forces que es mouen en el pla de llibertat de les democràcies per a fer efectiu un boicot contra els productes alemanys.

Tots els delegats han coincidit en la necessitat d'entaular una lluita contra el feixisme i d'oposar-se per tots els mitjans a la instauració d'una dictadura d'aquest caràcter que, per raó del seu xovinisme no podria portar altra cosa que la guerra.

Fou votada una resolució a favor de la vaga general en cas que una nova guerra menacés la classe treballadora. Es de remarcar un acord in-

3 de setembre de 1933

Gran aplec socialista a Corcó (L'Esquirol)

ORGANITZAT PER LES SECCIONS DE MANLLEU, RODA I CORCÓ

Importants discursos dels companys Serra Moret, Campalans, Xirau Comorera, Fronjosà, Ruiz, Gerhard, Codina, etc.

Tal com hem vingut anunciant, el dia 3 de setembre tindrà lloc a les afores del poble de Corcó (L'Esquirol) un gran aplec socialista organitzat per les agrupacions cooperatives, sindicals i polítiques de la plana de Vic, i al qual tenen anunciada llur assistència, ultra els companys de les agrupacions esmentades, gran nombre de companys de Barcelona, Mataró, Caldes de Montbui, Manresa, Calella, Pineda, Molins de Rei, etc., circumstància que farà d'aquest aplec un acte importantíssim d'afirmació socialista.

Els actes que es desenvoluparan durant la diada començaran a dos quarts d'onze, hora en la qual es faran diversos parlaments d'ordre cooperatiu. A tal fi ha estat invitada a l'aplec la Federació Comarcal de Cooperatives de Vic. A la tarda tindran lloc els discursos de caràcter sindical i polític.

INSTRUCCIONS ALS QUE VULGUIN ASSISTIR-HI

Tots els companys que sols o amb llurs famílies vulguin concórrer a l'aplec són pregats de dur-se el menjar. Al lloc de l'aplec sols es vendrà vi, embotits, gasoses, cafè i tabac.

El millor mitjà de traslladar-se a Corcó és l'autoòmnibus, passant per Vic i Roda els que vinguin del sud o l'est i per Manlleu els que vinguin del nord.

VIATGE COL·LECTIU DES DE BARCELONA

El Secretariat de la U. S. C., conjuntament amb el de la U. G. T., ha organitzat un viatge col·lectiu des de Barcelona en autoòmnibus, el preu del qual serà de DEU PESSETES, anada i tornada, per plaça. Els que vulguin prendre-hi part, són pregats de fer-se inscriure pel company Collado, de la Secció d'Excursions de la Casa del Poble o pel company Rull, del secretariat de la U. S. C.

tut d'un encadenament lògic derivat dels problemes de conjunt.

Però, com feu remarcar Juhau, els òrgans encarregats de posar en pràctica les resolucions internacionals, són les Centrals Nacionals, i tot el prestigi i l'eficàcia de les lluites proletàries restaria nul·la sense el manteniment de la força i de les condicions de lluita en el propi país.

El capitalisme ha de comptar amb que periòdicament el proletariat plantejarà els seus problemes i que tindrà òrgans encarregats de mantenir l'agitació i de fer que les solucions obreres siguin una realitat. En l'ordre internacional als obrers ja no els resta altre organisme que la Federació Sindical Internacional en les seves lluites contra la burgesia i el feixisme.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

La traïció de la C. N. T. al proletariat català

(Vé de la pàgina 1)

per tant no hi ha consignat un jornal mínim que s'hagi de respectar per manament de la llei, en el moment de contractar-se l'obrer s'haurà d'amollir a les exigències incontrolades del patró. I aleshores, si la burgesia escamoteja aquesta base valent-se de combinacions, que passarà? Implantarem el «comunismo libertario»? O és que en virtut dels contactes subterranis que els homes de la F. A. I. han tingut amb la burgesia, els han fet creure que eren uns senyors esplèndids, incapaços de fer cap mala acció als obrers, als quals tant estimen?

On es demostra el fracàs absolut de la vaga i es palesa amb tota nuesa l'escarni que al seu damunt hi han fet faistes i burgesos, com si els treballadors de la construcció fossin un ramat d'imbecils incapaços d'entendre les maniobres de què són víctimes, és la base tercera acceptada per la C. N. T. que fa referència als jornals, i que diu així: «El jornal diari dels obrers serà compensat en la proporció per tal que resulti el promig setmanal que cobrava en la setmana de 48 hores. Els manobres, en general, cobraran deu pessetes per jornada de vuit hores».

Tot aquest joc de paraules és per no dir clar que la C. N. T., en matèria de salaris, després de divuit setmanes d'acció directa tampoc no ha aconseguit ni cinc cèntims d'augment. No sols això, sinó que continuant la seva maniobra tèrbola, intenta anular la fixetat i disminuir la quantia que en matèria de salaris ha obtingut la «Unió General de Treballadors de Catalunya» en les bases discutides en el Jurat mixt i sancionades pel Ministeri del Treball.

Estudiem-ho: Els paletes, abans del conflicte, nominalment cobraven un jornal de 13 pessetes per cada 8 hores, cosa que resulta a 1 pesseta 62 cèntims i mig per hora i 78 pessetes a la setmana, si es treballava tota. La C. N. T. ha acceptat que aquest salari no fos alterat. Ara bé; la U. G. T. ha aconseguit obtenir, amb força legal, un salari de 1'85 pessetes per hora, que treballant tota la setmana de 44 hores, fa resultar una setmanada de 81'40 pessetes, o sigui 3'40 pessetes de més a la setmana del que ha acceptat la C. N. T.

Pels manobres en general, la C. N. T. ha acceptat un jornal de 10 pessetes per jornada de vuit hores que vol dir 1'25 pessetes per hora i que treballant 44 hores setmanals resulta a 55 pessetes la setmana si es treballa tota. La U. G. T. ha aconseguit 1'35 pessetes per hora, que treballant tota la setmana resulten 59'40 pessetes, o sigui 4'40 pessetes de més a la setmana del que accepta la C. N. T.

Als encarregats que la U. G. T. els fixa un salari de 2'10 pessetes per hora, als mitjans oficials de 1'55 pessetes per hora, als marterals de 1'40 ptes. per hora, els aprendents de primer any de 0'90 ptes. per hora, els de segon any de 1'15 ptes. per hora i els barraquers de 1'35 pessetes per hora, el sindicat del Ram de la Construcció afecte a

ternacional d'un caràcter tan enèrgic ja que pot evitar que la situació del 1914 torni a reproduir-se. Tots sabem com fou de funesta la inhibició de la classe treballadora en aquells dies tràgics.

Així mateix fou votat el programa de lluita econòmica tendint a combatre la crisi bo i establint la setmana de 40 hores, junt amb altres mesures legislatives sobre tots els punts de la política social. Una altra resolució preveu la fusió amb els Secretariats professionals internacionals, ço que donarà més coherència a l'acció del proletariat el qual disposarà d'organismes més sòlids i competents.

La Federació Sindical Internacional és la sola organització proletària que manté internacionalment les reivindicacions de lluita i de millorament immediat de la classe obrera. La seva actitud abraça els problemes en allò que tenen de general i en allò que suposa la resolució obligada dels detalls pràctics del millorament obrer en vir-

la «Confederación Nacional del Trabajo» els deixa completament abandonats a la voluntat de la burgesia.

Què es pot esperar d'uns homes que han perdut fins l'últim bri del sentit de classe? En les bases que els acaben d'imposar, no s'han atrevit ni a fer constar allò que és elemental i imprescindible en tota base de treball pactada per un sindicat obrer amb dignitat que actuï en el pla que es mouen els afiliats a la C. N. T. i que expressa clarament l'essència de l'acció directa, així és, el reconeixement del sindicat per part de la burgesia com a expressió autoritzada d'una fracció dels obrers de la construcció. Ja no es podia devaluar més.

Conclusió

Hem volgut exposar a la consideració de la classe obrera uns fets i unes dades incontrovertibles que s'han produït en aquest conflicte dels oficis de la construcció, a fi que els mediti i els jutgi a consciència.

Als nostres companys afiliats a la U. G. T. devem advertir-los que no es deixin sorprendre per les combinacions de la patronal i dels faistes, i que s'atenguin i facin complir enèrgicament les bases fallades pel Ministeri del Treball amb data 10 de juliol de 1933 i que segons l'article 31 de la llei de Jurats mixtos és obligatori acatar per uns i altres.

Estem segurs que no es deixaran desviar per les paraules buides de contingut i les actituds equivoques de la C. N. T. que, ara més que mai, ha demostrat la seva ineficàcia sindical i revolucionària i ésser el major obstacle amb què topa la classe obrera per a la seva ràpida emancipació econòmica i política. Es per això que és altament oportú recordar avui a la classe obrera catalana l'acord històric sobre tàctica sindical pres pel Congrés Extraordinari d'Unificació socialista. En ell, els obrers de Catalunya veuran ben clar quin és el camí que han de seguir si és que realment volen emancipar-se i volen construir una nova societat, lliure de les opressions, de les injustícies i de les misèries de l'actual.

«El Congrés d'Unificació Socialista, creu del seu deure, pronunciar-se respecte un dels aspectes de l'acció obrera: les lluites econòmiques, que porten a terme les organitzacions sindicals del proletariat català».

A aquest respecte, el Congrés assenyala la U. G. T., com l'organisme sindical que resumeix més bé, allò que tenen d'eficax les lluites econòmiques, les tàctiques de la qual són les úniques que poden portar el proletariat a la seva emancipació.

«Si l'esdevenidor reserva un triomf per a les organitzacions sindicals, aquestes han d'ésser les que responguin a l'estructuració i orientació de la Unió General de Treballadors».

Barcelona, 14 d'agost de 1933.
EL COMITE EXECUTIU DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA: COMORERA, MARTINEZ CUENCA, FOLCH I CAPDEVILA, FRONJOSA, OBACH, CAPDEVILA, PALOMAS.

Temes del nostre temps

Entorn de l'origen del feixisme

Parlen tots, sovint, de la crisi moral de la nostra època — crisi certament dramàtica i angiosant — amb una certa petulància: com si es tractés d'un esdeveniment nou i original. En realitat, no es tracta d'altra cosa que de la manifestació odierna d'un procés mil·lenni: el procés misteriós de l'elevació incessant del valor de la personalitat humana. En el fons del fons, tots els problemes que avui la humanitat té plantejats s'estronquen amb aquest, que és — evidentment — el problema bàsic que els homes han de resoldre. És a dir, el problema de la integració de l'individu en la societat amb el mínim de sacrifici de les seves llibertats. I ja sabem que, fóra del Socialisme, no existeix cap escola política que el plantejegi honestament i amb tot el seu abast.

També el feixisme — és clar — s'estronca amb el problema general humà. Però, deixant de banda les seves causes d'arrel antiga i cercant només aquelles que han determinat la seva incidental eclosió en els nostres dies, se'n destaca una per damunt de totes: l'anarquia econòmica de la societat moderna, a la qual hem estat conduïts en menys d'un segle pel desenrotllament fabulós de la tècnica i de l'industrialisme en règim individualista. La guerra europea fou la culminació terrible i fatal de l'anarquia capitalista, i amb la guerra ha vingut la resta. La conflagració mundial no féu altra cosa que posar al descobert l'últim desequilibri funcional de la societat moderna — aquest tràgic malestar del nostre món — pel desacord existent entre els drets naturals que l'Estat reconeix teòricament a l'individu i les lleis econòmiques inexorables que li neguen els instruments per fer-los efectius. És a dir, la terrible antinomia dels nostres temps entre l'Esperit i la Tècnica, entre la Cultura i la Civilització.

Així ens trobem ara davant la doble crisi — moral i material — més tremenda que mai no han vist els segles que amenaça d'enfonçar la vella civilització: Un desballestament de totes les jerarquies, la pèrdua de la fe en els vells dogmes i l'espectre de la fam trucant a la porta de milions de llars. Creix la desconfiança en els valors de la democràcia i en els furs de la raó, i de retruc — és clar — s'exacerben les primàries impulsions de l'instint, circumstàncies totes propícies a l'esperonera esclat de la demagogia. Pobles, grups polítics i individus — tots frívols i impacients per igual — deixen desbordar l'ira insensat afany d'arribar ràpidament, com sigui, a la me-

ta de llurs particulars ambicions, amb oblit absolut de les lleis inflexibles de l'evolució i tot el menyspreu de la línia històrica. (Aquella línia històrica que ens mostra la tradició com a condició indispensable de tot progrés autèntic.) Sembla com si la humanitat, que porta lluitant milers d'anys a la recerca de la solució dels seus problemes, pretengués ara resoldre'ls tots de cop i volta i d'una vegada per sempre. És un veritable estat de frenesia psicopàtica. La cosa, però, és d'un infantilisme enternidor. Mai la humanitat no ha resolt de bursada cap dels seus problemes. El pretendre-ho ara — justament pel problema capital — mostra l'espaventable volum que pot assolir la niciesa de la gent i la ceguera dels homes davant les absurditats falagüeres. Deceba, demés, una vanitat grotesca — que si no fes plorar faria riure — creure que, des de que el món és món, els homes s'escarrancen, malden i patellen, entre penes i dolors, per tal que nosaltres — precisament nosaltres — els homes d'avui, poguéssim presenciar la instal·lació mifrífica i fèrrea de l'ordre de vida superior cobejat de sempre — a la terra

o al cel — per tots els qui treballen i sofreixen.

Com es comprèn, aquesta extrema actitud general davant d'un mateix fet, en l'ordre polític, haurà de determinar, segons sigui el tanant i la situació social dels individus, reaccions distintes i aparentment antagòniques. I així s'esdevé efectivament. Els homes, presos d'una espaventable follia col·lectiva — a la que semblen sucumbir pobles sencers — s'encamina vers una doble polarització irracional: els blancs cada dia són més blancs, els rojos cada dia són més rojos. En tot aquest turbulent període de la postguerra, tots els copiosos fracassos — cruents i aclaparadors — que tan temerària i insensata actitud ha proporcionat als dos bàndols, no han servit absolutament per a res. El verb «escarmentar» fou inventat un dia per tal que les persones grans poguessin desfogar llur malhumor maltractant a la xicalla. Ben rares vegades arriben a «escarmentar» els majors d'edat. Els pobles són inescarmentables per definició. (Vegiu la història d'Espanya.)

RAFAEL CAMPALANS

El pitjor egoisme

Són en gran nombre els companys socialistes d'altres tendències que justifiquen llur posició contrària a la nostra amb aquestes paraules: «Nosaltres, els socialistes, no ens podem convèncer amb la vostra teoria de l'evolució indefinida, enemiga irreconciliable de la revolució que propugnem.»

Aquest retret l'hem escoltat un sens fi de vegades i adhuc l'hem llegit en algun article de periòdic. El que vol dir que el socialisme és poc i mal conegut entre els partidaris d'altres tendències socialistes, els quals s'han interessat pel moviment proletari a través de comentaristes auto-titulats marxistes, i gairebé mai sobre la base de lectures originals.

Però, no es pot ocultar, aquesta confusió d'idees i de conceptes hem pogut comprovar-la també entre companys del Partit, alguns dels quals veuen amb més o menys ulls aturats i llenguatges revolucionaris que, al seu entendre, desdinen de la pura doctrina socialista i ens acosten perillósament vers el revolucionarisme més infecund.

Aquesta doble constatació ens ha fet pensar en això: que és absolutament necessari propagar el socialisme a dins i fora de les seccions amb la màxima intensitat. En primer lloc, per tal de fixar en el cervell i en el cor dels militants els principis bàsics i les línies generals de la nostra doctrina, fins a saturar-los d'esperit socialista i fer-los aptes a la difusió de la idea i a la seva defensa. I també per creure que com més es vagi al gran públic, més fem conèixer la nostra verdadera posició i més possibilitats ens queden d'esviar els dubtes vacil·lants de simpatitzants i adversaris.

El nostre intel·ligent amic Comorera, socialista integral i íntegre, ha dit alguna vegada que no havíem d'ésser ortodoxes ni de la violència ni de la no violència. I en aquest punt intermig, oportunist i equilibrat, hi veiem la més perfecta definició del nostre criteri socialista. És a dir, que defugim l'estridència sistemàtica, ens allunyem de l'obsessió revolucionària, però al mateix temps bandegem la mística evolucionista i la idea de pau a ultrança, pròpia, segurament, d'una mentalitat falansteriana, però no d'un socialista de l'any 1933.

Si al nostre Partit li volem conservar la seva fesomia pròpia i no pretenim confondre'l amb altres organitzacions de classe, equivocades al nostre entendre, haurem de propagar intensament i amb fermesa l'ideal que ens inspira tota la nostra conducta política i social. Sobretot en l'hora present. Car vivim un període dolorós, de misèria creixent i de confusió lamentable, que risca d'abocar a molts companys nostres al marge de la desesperació. La crisi de treball que posa una taca negra — de dolor insonat — en tantes llars obreres, és el pitjor enemic del socialisme; puix que sota l'impuls de la necessitat els treballadors corren el perill de perdre aquella noció d'equilibri que adés esmentàvem i estan exposats a caure en un dels dos pols de violència que es disputen l'hegemonia de les societats.

Hi hagué un temps en què els que bé o malament lluitaven per una humanitat més perfecta, sabien que no veurien la realització de l'ideal, però llur braó no disminuïa i es consideraven pagats pensant en la felicitat de llurs nés. Aquests eren homes de fe, gladiadors de la idea, apòstols de la doctrina, altruistes en el sentit més bell del mot. Avui, a causa potser de la velocitat mecànica, del ritme accelerat de les transformacions industrials, de les contínues revolucions de la tècnica i tal vegada perquè es veuen les múltiples aplicacions d'invents moderníssims, són molts els treballadors inquietes que s'han proposat

veure llur societat ideal, perfecta i harmònica. En les organitzacions més extremes, almenys el noranta per cent dels afiliats viu amb la il·lusió d'assistir personalment al regne d'Arcàdia. Són els pitjors egoistes i hem de procurar no caure en aquest vicí fatal. Puix que aleshores l'ideal universal, de felicitat internacional, es converteix en una cursa al premi que empetteix la nostra causa i ens limita l'horitzó. Aquests corredors moderns són els teòrics de la violència, els ortodoxes de la violència. Llufen per la igualtat rellotge en mà. Compten els quilòmetres i es menjarien les etapes si fos possible. Però com els neòfits que duen una embranzida inicial desmesurada, es queden a rerassaga fatalment.

Als socialistes hom podrà fer-nos mil retrets, però mai el d'ésser egoistes. No hi pensem nosaltres en el propi gaudi; no ens en preocupem de la nostra felicitat personal; no hi vivim amb la fallera d'aconseguir l'ideal. El nostre ideal és més modest, menys brillant, més grandios.

Vivim amb l'angúnia d'un cos mutilat i amb gran esperança d'avançar vers l'enllaç millor amb el menys de tragèdies, de dolors, de misèries i de sofriments possible.

CARLES CARQUES

COMARCALS

Mataró

MITING DEL FRONT OBRER CONTRA EL FEIXISME

El passat divendres tingué lloc un miting contra el feixisme, sota la direcció de les entitats adherides a l'Aliança Obrera contra el Feixisme.

El sol anunci d'aquest miting creà un interès tan viu que permeté omplir el local de les dimensions del Teatre Bosc. Parlaren els companys Joaquim Aroca, Emili Saleta, en lloc del company Comorera, per no poguer fer-ho degut a causes no previstes, i els companys Joaquim Maurin i Joan Petró. Tots parlaren contra la reacció i la necessitat d'atacar el feixisme allà on ja sorgeixin les primeres espurnes i d'enfortir aquesta Aliança, per dur a terme el triomf de la classe treballadora, creadora d'una societat millor. — EL CORRESPONSAL.

Agramunt

FESTA SIMPATICA

Un d'aquests darrers dies ens sorprengué i ens admirà, a la vegada, la celebració d'un acte que demostra el canvi operat d'ençà del 14 d'abril, a les nostres escoles.

D'aquest acte, meritori i humà com pocs, en foren protagonistes els nostres infants de les escoles laiques. L'ànima i l'esperit organitzador d'aquest acte és el mestre Francès, qui d'un temps ençà treballa constantment per desvetllar en l'ànima sensibla i tendra dels nostres infants, la repulsió, l'odi natural i humà contra les violències i la guerra.

Resultat d'aquesta lloable feina educativa del mestre Francès, fou el concurs infantil d'escrits contra la guerra, presentats i llegits pels propis escolars.

Per la lectura d'alguns d'aquests escrits infantils, vàrem poder constatar la diferència que hi ha entre la manera de pensar dels nostres infants i la dels nostres vells.

En definitiva, un acte més d'afirmació dels ideals nous, que fan agitar tota la humanitat i l'empenyen endavant: Cultura, Pau, Socialisme.

Ens plau felicitar cordialment el mestre Francès.

SANS D'AGRAMUNT

Voler és poder!

Voler és poder! Entre els projectes que acaronem els socialistes a Catalunya destaca en primer lloc la publicació d'un diari, que ha de portar el títol suggestiu de TREBALL. I com que la realització d'aquest projecte la volem amb tota efusió, i la perseguim amb tot entusiasme, TREBALL sortirà a llum en una data propera.

Voler és poder! Tots els socialistes hem de tenir present aquesta dita, perquè la voluntat de tots sigui posada a contribució, puix si la voluntat no ens manca, TREBALL veurà la llum ben aviat.

Cal no oblidar que la publicació d'un diari socialista és una condició indispensable perquè el Socialisme arrelhi a Catalunya.

La premsa és el pa espiritual dels ciutadans d'un país. A Catalunya no tenim altra premsa diària que la premsa burgesa, i el pa espiritual que la premsa burgesa ens serveix constantment és una metzina de la qual cal salvar-nos nosaltres mateixos i salvar-ne la massa catalana.

El panorama de la premsa a Catalunya és una cosa llastimosa, i això explica la desorientació general, social i política. Els diaris més importants pertanyen a l'anomenada premsa independent que és la més perillosa de totes, perquè sota l'etiqueta de la independència s'amaga la mercaderia avariada del conservadurisme i, per consegüent, del respecte i del conformisme a totes les institucions socials caduques i corcades; la premsa independent és el punt més sòlid del capitalisme i de la religió. Hi ha els diaris francament de dreta que són igual que els independents, amb l'únic admetent d'una secció política, per a pregonar les excel·lències del partit i qual serveixen; són els nostres enemics francs, però no tan perillosos com els independents, perquè només els lleiguen els partidaris de la fracció política que representen. Hi ha després els diaris anomenats d'esquerra, que acostumen a no tenir suc ni bruc, perquè estan francament al servei de la burgesia i en la qüestió social propugnen per la bona intel·ligència entre les classes socials, temen els aldarulls i perquè no es produeixin volen l'imperi de la llei imposat per una bona policia i un exèrcit ben organitzat; el major perill d'aquesta premsa que s'anomena esquerrana està en el fet d'ésser patriòtera i nacionalista.

I, finalment, hi ha a Barcelona un sol diari, pomposament anomenat de la classe obrera, que hauria pogut fer molt a favor d'aquesta, però dirigit per un escamot d'analfabets, que es vesteixen amb el nom pompos d'anarquistes — però que d'anarquistes no en tenen res —, resulta una fulla truculent i poca-solta que per higiene social hauria de desaparèixer. Parlem de la "Sol" que és l'enemic pitjor del proletarià.

Cal que a Catalunya surti un diari honest perquè avui no n'hi ha cap; que digui la veritat sobre aquestes coses, perquè els que tenim tots menteixen; que sigui guia i suport del proletariat, perquè la premsa catalana només el desconcerta o l'ensorra; que sigui adversari franc i decidit de l'organització social present, perquè tots els diaris catalans l'apuntalen; que no tingui ídols de carn i ossos; que no es vengui ni claudiqui.

Ens cal un diari socialista per a crear en el proletariat de Catalunya l'esperit de classe que li manca. I és urgent que aquest diari vegi la llum aviat, perquè, mentre així no sigui, tota la nostra tasca de propaganda del Socialisme és com la predicació al desert.

Voler és poder! Que tots els nostres companys ho vulguin i TREBALL podrà sortir dintre de poc. Els companys, arreu de Catalunya, ja són molt nombrosos. La voluntat de tots ells, aplegada ha de donar un impuls vigorós, invencible, a totes les coses que es proposin.

Proposem-nos la publicació immediata d'un diari nostre i un cop així sigui un fet veurem a la fi arribada l'hora del Socialisme per a Catalunya.

R. FOLCH I CAPDEVILA

La campanya de segells pro-"Trebball"

Ha estat posada a la venda la primera tirada de segells pro-TREBALL. Com s'esperava, els militants han respost amb entusiasme a la nostra crida a favor d'aquesta emissió i s'han distribuït ja un gran nombre de segells, molts dels quals ja corren i propugnen el nom del futur diari de la U. S. C., per diferents llocs de Catalunya. Cal ara, sistematitzar aquesta campanya tan ben començada per tal de fer-li donar el màxim d'eficàcia. El Comitè pro-diari de la U. S. C., davant la bona acollida dels segells i apreciant tota la seva força publicitària alhora que la fàcil recaptació de fons que possibilita, ha acordat llançar la campanya de

20 segells per militant
100 " per secció
cada mes

Cada militant ha de comprar cada mes, com a mínim, un full de vint segells de dues pessetes de valor. Cada Secció ha de comprar cada més un mínim de cinc fulles, amb un valor total de deu pessetes. Amb aquest sacrifici tan insignificant, i l'abast de tot militant del Partit i de tota Secció, representarà a fi d'any una suma de quaranta mil pessetes, és a dir, prop de la quarta part del fons necessari per al llançament del futur gran diari de la U. S. C.

Es necessari, doncs, que tot militant, que cada directiu de secció, es faci seva aquesta consigna i que des del present mes d'agost faci les comandes regulars de segells a la pròpia secció, la qual rebrà mensualment, ultra els que col·lectivament ja li pertocuen, tants fulles com militants tingui registrats.

Com hem dit, es tracta d'inundar Catalunya de segells pro-TREBALL. Els segells que es comprin no han de restar guardats i ignorats, sinó que han d'ésser distribuïts i fixats per tots els recorns i indrets del país. Cada militant del Partit ha de convertir-se en un distribuïdor incansable de segells, un propagador enèrgic del nom del nostre futur diari.

Arreu de Catalunya ha de trobar-se el segell pro-TREBALL. Segells en les fàbriques, segells en les mines, segells en els comerços, segells en els ports, segells en els vaxells, segells en les estacions, segells en els trens, segells en els tramvies, segells en els autobusos, segells en els camins, segells en les carreteres, segells en els palaus, segells en els ponts, segells en les cartes, segells en tots els pobles, en totes les ciutats de Catalunya!

Pr disciplina, pel vostre fervor, pel vostre entusiasme contribuïu a la campanya de segells pro-TREBALL!

L'assemblea de la Federació de Germandats

ELS COMPANYS VILARDEBO I FARRE, NOMENATS, RESPECTIVAMENT, PRESIDENT I VICE-PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ

Com ja ha fet públic la premsa, en l'Assemblea de la Federació de Germandats de Catalunya, celebrada diumenge passat, triomfà en una elecció la candidatura encapçalada pel company Vilardebó, com a President, i que contenia ultra aquest, els noms dels companys Josep Farré, com a primer vice-president i del company Miranda. Ens felicitem d'aquest triomf que prova una vegada més el valor individual i el prestigi dels nostres militants que en totes les organitzacions econòmiques populars de la nostra terra, tan mutualistes, com sindicals i cooperatives, són nelegits per la voluntat popular als llocs d'orientació i de direcció, com els més aptes i els més entusiastes.

En el cas present, cal afegir que la candidatura aprovada representava el sentir renovador que d'ençà d'un quant temps s'havia iniciat per un grup d'entitats en el si de la Federació de Germandats, davant les velleïtats antidemocràtiques i els vicis en què havia caigut la Junta anterior. Esperem doncs, que els nostres companys, posats en el difícil lloc de la direcció de l'immens moviment mutualista català, sabran portar-lo pels camins d'un servei metòdic i positiu a les necessitats i als interessos de la classe obrera.

NIALET - Tel. 55925
14768
Pere IV, 128/130 - BARCELONA

